

[Skjerbæk.]

som man ikke kan ramme ved Loven. Og jeg tror altsaa, at der stadig vil blive en Del Tilfælde, hvor man omgaar Loven.

Jeg er glad ved, at der under Udvalgsbehandlingen blev stillet det Forslag, som lægger det i Overøvrighedens Haand at skønne over, om man skal prøve at tvinge en Moder til at opgive Faderens Navn. Jeg nærer ikke den Frygt, som kom frem fra det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen for, at man skal tage skematisk paa disse Ting; det har Justitsministeren i øvrigt saa udførligt og rigtigt gendrevet, saa der er ikke Grund for mig til at komme nærmere ind paa det, men jeg vil blot sige, at jeg vilde være meget mere bange, hvis vi i en Lov skulde opregne de bestemte Tilfælde, i hvilke man skulde lægge Tvang paa Moderen, og de Tilfælde, hvor man kunde fritage hende, thi Livet former sig nu engang langt mere mangfoldigt, end man kan udtrykke det i Lov.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen gjorde Tinget den store Fornøjelse til en vis Grad at gentage første Behandling af disse Lovforslag. Jeg kan ikke tilbageholde det Ønske, at det ærede Medlem en anden Gang vilde gøre sig den Ulejlighed at læse første Behandling igennem, inden han giver os et Repetitionskursus, thi saa vilde han have sparet en Del af sin egen Veltalenhed og en Del af sin egen Tid. En Del af det, han sagde, er paa fuldkommen fyldestgørende Maade imødegaaet ved første Behandling; den højtærede Justitsminister gjorde sig endda den Ulejlighed at imødegaa noget af det, og dette om „ægte Børn“ og „uægte Børn“, denne lidt dubiose Vits, fik vi altsaa gentaget her. Udtrykket „ægte Børn“ er ganske naturligt Pendanten til Udtrykket „Egtefæller“, som det allerede er sagt af den højtærede Justitsminister; det kan det ærede Medlem ikke være uvidende om, hvis han havde behaget at tænke sig om, før han taler.

Men jeg skal saa vende mig til den højtærede Minister, der igen har givet Tinget en Prøve paa sin besnærende Veltalenhed, som faa og maaske ingen beundrer mere, end jeg gør. Denne Evne til som en Svale at flyve snart oppe i Højde med Kirkespiret og snart nede under Tagskægget i betænkelig Nærhed af Møddingen er virkelig bedaarende og beundringsværdig; jeg kan ikke finde Ord, der er varme nok til at udtrykke min Beundring, og derfor holder jeg op paa dette Punkt.

Den højtærede Minister lod sit Vid

spille over for den Betænkning, der er skrevet af det stakkels konservative Parti, der var kommet for Skade at sige Selvfølgeligheder paa en meget højtidelig Maade, og i den Forbindelse, ved en Idéassociation, antager jeg, kom Ministeren ind paa at tale om Patentrettigheder. Og hvis det skulde være saa, at Partiet ved denne Fremgangsmaade har gjort Indgreb i nogen tænkt Patentrettighed for Ministerens Vedkommende, saa beklager vi det.

Men naar Ministeren derefter med bidende Ironi sagde, at det kom som *en stor Overraskelse*, denne Opfattelse af Ægteskabet, synes jeg, Ministeren var lidt uheldig, for hvis man nu vilde tage de Lovforslag og ud af dem søge at skabe sig et Billede af, hvordan de Mennesker maa tænke, som vil gennemføre disse Lovforslag — ja, saa maa det unægtelig komme som en mægtig Overraskelse, at disse Folk er Tilhængere af Ægteskabet som Grundvold for Samfundet, for det vil da sige, at disse Mennesker overhovedet ikke tænker sig, hvad der skal til for at bevare Ægteskabet. Hvis man vil bevare Ægteskabet, maa man naturligvis ogsaa knytte nogle Retsvirkninger til det. Ingen Retsvirkning er vigtigere end den, der angaar Børnenes Retsstilling. Den fjerner man her; fuldstændig juridisk Ligestilling mellem Børn født i Ægteskab og Børn født uden for Ægteskab, det siger den højtærede Minister, det siger det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen. Fuldstændig juridisk Ligestilling, det er det, man tilstræber. Ja, man fristes til at spørge: Hvad skal man saa med Ægteskabet? Hvad vil de Herrer med det? Hvori ser De dets Betydning?

Det viser sig meget karakteristisk, naar man kommer til Spørgsmaalet om at paalægge Faderen til et Barn uden for Ægteskab Pligt til at yde Underholdsbidrag efter Barnets 18de Aar. Man er gaaet til 21 Aar, men det ærede Medlem Hr. Svend E. Johansen var ikke tilfreds dermed. Nej, man skulde blive ved, indtil den Uddannelse var afsluttet, som Barnet var begyndt paa. Den ulykkelige Fader, som fik en stud. perpet., der behagede at ligge ved Universitetet, til han maaske var 40 Aar, uden at opgive sine Studier — han kunde i Sandhed komme godt op at køre!

Men at det ærede Medlem er meget radikalt indstillet paa dette Omraade og ikke bange for de mest gennemgribende Reformers, det fik man jo et Indtryk af, da han talte om, at i Henhold til de for Tiden gældende Naturlove, i Henhold til de *gældende* Naturlove, vilde jeg sige, kunde der jo kun